

ತಾನೇಕೆ ಆದರ್ಶನಿಗೆ ಅಷ್ಟು ಕಟುವಾಗಿ ಮಾತನಾಡಿದೆ..? ಅವನು ತನ್ನನ್ನು ಗಮನಿಸುತ್ತಿದ್ದಾನೆಂಬ ಸಂಗತಿ ತನ್ನನ್ನು ಕಸಿವಿಸಿಗೊಳಿಸಿತ್ತು. ಅವನ ಆತ್ಮೀಯತೆ, ಅವನ ಸಲುಗೆಯನ್ನು ತಾನು ಮುಕ್ತವಾಗಿ ಸ್ವೀಕರಿಸಲು ತನ್ನ ಕೀಳರಿಮೆ, ತನ್ನ ಮುಜುಗರ ಸ್ವಭಾವ ಬಿಡುತ್ತಿಲ್ಲ. ಅಂಥ ಗೌರವಾನ್ವಿತ, ಉನ್ನತ ವ್ಯಕ್ತಿತ್ವದ ವ್ಯಕ್ತಿಯ ಸ್ನೇಹಕ್ಕೆ ತಾನು ಯೋಗ್ಯಳಲ್ಲ ಎಂಬ ಹಿಂಜರಿಕೆ ತನ್ನನ್ನು ಅಂತರದಲ್ಲೇ ಇರುವಂತೆ ಮಾಡುತ್ತಿದೆ. ತನಗೆ ಈ ಸ್ವಭಾವ ಬಳುವಳಿಯಾಗಿ ನೀಡಿದ್ದು ತನ್ನ ಬಡತನ, ಅನಾಥಪ್ರಜ್ಞೆ, ಇನ್ನೊಬ್ಬರ ಹಂಗಿನಲ್ಲೇ ತಿಂದುಂಡು ಬೆಳೆದ ಈ ದೇಹ, ಇನ್ನೊಬ್ಬರ ಔದಾರ್ಯದ ಕೃಪೆಯಲ್ಲೇ ಸಾಗಿದ ಬದುಕು ಎಂದೂ ತನ್ನನ್ನು ಬದುಕನ್ನು ಬೆರಗಿನಿಂದ, ಆಶಾಭಾವನೆಯಿಂದ, ಸಂಭ್ರಮದಿಂದ ಆಸ್ವಾದಿಸುವ ಮನಸ್ಕೃತಿಯನ್ನೇ ನೀಡಿಲ್ಲ. ಯಾವುದೋ ನಿರಾಶೆ ಸದಾ ಮನವನ್ನು ಹೊದ್ದುಕೊಂಡಂತಿರುತ್ತೇನೆ.

ಅಪೂರ್ವಳ ಯೋಚನಾ ಲಹರಿಗೆ ಶಂಕರನ ಕರೆ ಕಡಿವಾಣ ಹಾಕಿತ್ತು. 'ನಾವಿಲ್ಲಿ ರಿಸೆಪ್ಷನ್ ಹತ್ರ ನಿಂತಿದ್ದೀವಿ. ನೀನೇಲಿ ದೀಯಾ?' 'ಅಲ್ಲೇ ಇರಿ.. ಬಂದೆ!' ಎಂದ ಅಪೂರ್ವ ರಿಸೆಪ್ಷನ್ ಕಡೆಗೆ ಹೆಜ್ಜೆ ಹಾಕಿದಳು. ಶಂಕರ, ವಸುಮತಿ ತಮ್ಮಿಬ್ಬರು ಮಕ್ಕಳೊಡನೆ ಚೀಲಗಳನ್ನು ಹಿಡಿದು ನಿಂತಿದ್ದರು. ವಸುಮತಿಯು ಹಿರಿಯ ಮಗ ಆಗಲೇ ಹತ್ತನೇ ತರಗತಿಯಲ್ಲಿದ್ದ. ಎರಡನೆಯವ ಏಳನೇ ತರಗತಿಯಲ್ಲಿದ್ದ. ಇಬ್ಬರೂ ಉದ್ದಕ್ಕೇ ಬೆಳೆದಿದ್ದರು. ರಿಸೆಪ್ಷನ್‌ನ ಬಲಭಾಗದಲ್ಲಿ ಓ.ಪಿ.ಡಿ. ಇತ್ತು. ಅದಕ್ಕೆ ತೆರೆದುಕೊಂಡಿದ್ದ ಬಾಗಿಲಿನಿಂದ ಆದರ್ಶ ಯಾವುದೋ ಪೇಪರ್‌ನ್ನು ಪರೀಕ್ಷಿಸುತ್ತಾ ನಿಂತಿರುವುದು ಅಪೂರ್ವಳಿಗೆ ಕಾಣಿಸಿತು. ಅವನೂ, ಅಪೂರ್ವಳನ್ನು ಗಮನಿಸಿದರೂ ಗಮನಿಸದವನಂತೆ ವರ್ತಿಸಿದ್ದ. ಅಪೂರ್ವ ಅವರನ್ನು ಲಿಫ್ಟ್‌ನ ಬಳಿ ಕರೆದೊಯ್ಯಳು.

ಮೇಲಿನಂತಸ್ತಿನಲ್ಲಿದ್ದ ವಾರ್ಡ್‌ಗೆ ವಸುಮತಿಯ ಸಂಸಾರವನ್ನು ಕರೆ ತಂದಾಗ, ವಿಜಯಮ್ಮನೇನೂ ಹಾರ್ಡಿಕವಾಗಿ ಎದ್ದು ಸ್ವಾಗತಿಸಲು ಹೋಗಲಿಲ್ಲ. ಇವರ ಆಗಮನ ಅವರಲ್ಲಿ ಅಪ್ರಸನ್ನತೆ ಮೂಡಿಸಿದ್ದು ಸ್ಪಷ್ಟವಾಗಿತ್ತು.

'ಅಷ್ಟು ದೂರದಿಂದ ಬರುವ ಕಷ್ಟ ಯಾಕೆ ತಗೊಳ್ಳೋಕ್ಕೆ ಹೋದಿ..? ಸುಮ್ಮೆ ಖರ್ಚು. ಫೋನ್ ಮಾಡಿ ವಿಚಾರಿಸಿದ್ದೆ ಸಾಕಾಗಿತ್ತು' ಎಂದರು ಬಿಗುವಾಗಿ.

ಶಂಕರ ಕೈ ಮುಗಿದು ವಿನಮ್ರತೆ ಪ್ರದರ್ಶಿಸಿದ. 'ಛೆ.. ಛೆ.. ಎಲ್ಲಾ ದರೂ ಉಂಟೆ? ನಿಮ್ಮ ಕೈಪೆಯಲ್ಲಿ ನಮ್ಮ ಮನೆ ಮಗ್ಗಿದ್ದಾಳೆ. ನಾವು ಖರ್ಚಿನ ಮುಖ ನೋಡೋಂಡು ಕೂರೋಕ್ಕಾಗುತ್ತೇನು? ರಾಯರನ್ನು ಕಣ್ಣಾರೆ ನೋಡದೇ ಮನಸ್ಸು ಕೇಳೋಕ್ಕಲ್ಲಾ. ಅಪೂರ್ವ ಹೇಳಿದೊಡನೆ ತಡೀಲಾರ್ದ ರಾತ್ರೆ ಬಸ್ಸು ಹಿಡಿದು ಬಂದೇ ಬಿಟ್ಟೆವು'

'ಅವ್ವನ್ನು ಮಧ್ಯಾಹ್ನದ ಹೊತ್ತಿಗೆ ಇಲ್ಲಿಗೆ ಶಿಫ್ಟ್ ಮಾಡ್ತಾರೆ. ಅಷ್ಟರಂತನಕ ನೀವು ಸುಧಾರಿಸಿಕೊಳ್ಳಿ. ಉಪಾಹಾರ ಸೇವಿಸ್ತೀರಾ.. ಕ್ಯಾಂಟೀನ್‌ಗೆ ಆರ್ಡರ್ ಮಾಡಲಾ?'

'ಆಯ್ತು.. ನೀವು ಆರ್ಡರ್ ಮಾಡಿ. ನಾವು ಸ್ವಲ್ಪ ಮುಖ ತೊಳ್ಳೋಂಡು, ದೇಹ ಬಾಧೆ ತೀರಿಸ್ತೋತೀವಿ'. ಗಂಡು ಮಕ್ಕಳು ಆಗಲೇ ಗಲಾಟೆ ಮಾಡಿ ಒಬ್ಬರ ಹಿಂದೆ ಒಬ್ಬರು ಓಡಲು ಆರಂಭಿಸಿದ್ದರು. ವಸುಮತಿ ದೊಡ್ಡ ಸ್ವರದಲ್ಲಿ ಅರಳುತ್ತ, 'ರವಿ, ಸುಧೀ.. ಇದು ನಿಮ್ಮ ಮನೆ ಅಲ್ಲ ಕಣ್ಣೋ.. ಆಸ್ವತ್ತೆ, ತಪ್ಪಿಗೆ ಕೂತ್ಕೊಳ್ಳಿರಾ ಅಥವಾ ಎರಡು ಕೊಡ್ಲಾ..? ಎಲ್ಲಿ ಹೋದ್ರೂ ನಿಮ್ಮ ಬುದ್ಧಿ ಬಿಡಲ್ಲ'

ಅವಳ ಬಯ್ಯುಳವನ್ನು ಲೆಕ್ಕಿಸದವರಂತೆ ಅವರು ಅಡ್ಡಾಡುತ್ತಿದ್ದರು. ಶಂಕರ ಬಾತ್ರೂಮಿಗೆ ಹೋಗಿ ಬಾಗಿಲು ಹಾಕಿಕೊಂಡ. ವಸುಮತಿ, ವಿಜಯಮ್ಮ ನೊಡನೆ ಮಾತಿಗೆ ಕುಳಿತಳು.

'ಏನಾಯ್ತು ರಾಯರಿಗೆ? ದೇವ್ವ ದಯೆಯಿಂದ ಅವ್ವ ಆರೋಗ್ಯ ಚೆನ್ನಾಗೇ ಇತ್ತಲ್ತಾ.. ಇದ್ದಕ್ಕಿದ್ದಂತೆ ಏನಾಯ್ತು?' ವಸುಮತಿ ವಿಚಾರಿಸಲು ಕುಳಿತಾಗ, ವಿಜಯಮ್ಮ ಮಕ್ಕಳ ಅರಚಾಟ ಸಹಿಸದವರಂತೆ,

'ಅಪೂರ್ವ ಇವಿಲ್ಲನ್ನೂ ಹೋರ್ಗಡೆ ಕರ್ಕೊಂಡು ಹೋಗು. ಇಲ್ಲಿ ಮಾತನಾಡಲು ಬಿಡ್ತಾ ಇಲ್ಲ' ವಿಜಯಮ್ಮನಿಗೆ ಮುಂಚಿನಿಂದಲೂ ಗೌಜಿ ಗದ್ದಲವೆಂದರೆ ಆಗುತ್ತಿರಲಿಲ್ಲ. ಅವರಿಬ್ಬರಿಗೆ ಮಾತನಾಡಲು ಅನುವು ಮಾಡಿ ಕೊಳ್ಳಲು ಅಪೂರ್ವ ರವಿ, ಸುಧೀಂದ್ರರನ್ನು ಹೊರಗೆ ಕರೆದೊಯ್ಯಳು.

ಸ್ವಲ್ಪ ಹೊತ್ತಿನಲ್ಲಿ ಓಡುತ್ತ ರವಿ, ಸುಧೀಂದ್ರರು ಬಾಗಿಲು ದೂಡಿ ಒಳ

ಇಲ್ಲಿಯವರೆಗೆ

ರಾಯರ ಚಿಕಿತ್ಸೆ ಆಸ್ವತ್ತೆಯಲ್ಲಿ ಮುಂದುವರಿಯುತ್ತದೆ. ಅವರ ಸಂಬಂಧಿಕರಾದ ಡಾ. ಆದರ್ಶ ಸಹಾಯ ಮಾಡುತ್ತಾನೆ. ಅಪೂರ್ವ ಮನೆಗೆ ಬರುತ್ತಾಳೆ. ಆಗ ಸೂರ್ಯ ಬಂದು ಇವಳಿಗೆ ಅವಮಾನ ಮಾಡುತ್ತಾನೆ. ಆತನನ್ನು ಕೂಡಿ ಹಾಕಿ ಅಪೂರ್ವ ಆಸ್ವತ್ತೆಗೆ ಹೋಗುತ್ತಾಳೆ. ಮರಳಿ ಮನೆಗೆ ಬಂದಾಗ ಸೂರ್ಯ ಅಪೂರ್ವಳಿಗೆ ಧಳಿಸುತ್ತಾನೆ. ಆಕೆಯ ತುಟಿಗಳಲ್ಲಿ ರಕ್ತ ಸೋರುತ್ತದೆ. ಸೂರ್ಯ ಹಣ ದೋಚಿ ಅಪೂರ್ವಳನ್ನು ಕೂಡಿ ಹಾಕಿ ಕತ್ತಲಲ್ಲಿ ಕರೆಗೊಳುತ್ತಾನೆ. ಅಪೂರ್ವ ಡಾ. ಆದರ್ಶಗೆ ಫೋನ್ ಮಾಡಿ ಬರಹೇಳುತ್ತಾಳೆ. ಆತ ಬಂದು ಬಾಗಿಲು ತೆಗೆದು ನಡೆದ ವಿಷಯ ಕೇಳುತ್ತಾನೆ. ಅಪೂರ್ವ ಸರಿಯಾಗಿ ಉತ್ತರಿಸುವುದಿಲ್ಲ. ಆಗ ಆದರ್ಶ ಅಪೂರ್ವಳಿಗೆ ಮನಸ್ಸಿಗೆ ನೋವಾಗುವಂತೆ ಮಾತನಾಡುತ್ತಾನೆ. ಆತನ ಕಾರಿನಲ್ಲೇ ಆಸ್ವತ್ತೆಗೆ ಬರುತ್ತಾಳೆ ಅಪೂರ್ವ. ಮನೆಯಲ್ಲಿ ನಡೆದ ಘಟನೆಯನ್ನು ವಿಜಯಮ್ಮನಿಗೆ ತಿಳಿಸುವುದಿಲ್ಲ ಅಪೂರ್ವ.

ಬಂದಾಗ ಅಪೂರ್ವ ಕೂಡಾ ಅವರನ್ನು ಹಿಂಬಾಲಿಸಿ ಒಳ ಬಂದಳು. ವಸುಮತಿ, ವಿಜಯಮ್ಮನೊಡನೆ ಶಂಕರ ಕೂಡಾ ಅವರೊಂದಿಗೆ ಯಾವುದೋ ವಿಷಯ ದಲ್ಲಿ ಗಂಭೀರವಾಗಿ ಚರ್ಚಿಸುತ್ತಿದ್ದ. ಅಪೂರ್ವಳಿಗೆ, ಅವರೆಲ್ಲಾ ತನ್ನ ಆಗಮನಕ್ಕೆ ನಡೆಸುತ್ತಿದ್ದ ಚರ್ಚೆ ಉದ್ದೇಶಪೂರ್ವಕವಾಗಿ ನಿಲ್ಲಿಸಿದಂತೆ ಭಾಸವಾಗಿತ್ತು. ವಿಜಯಮ್ಮ ಧಡಕ್ಕನೇ ಎದ್ದು ಅವರಿಬ್ಬರನ್ನೂ ದಾಟಿ ಬಂದರು.

'ನಿನ್ನ ಮನೆಯವರ ಹತ್ರ ನೀನು ಮಾತನಾಡಿಕೋ.. ನಾನು ಐ.ಸಿ.ಯು ಕಡೆಗೆ ನೋಡಿ ಬರ್ತೀನಿ' ಅಲ್ಲಿ ಕುಳಿರಲಾರದವರಂತೆ ಹೊರ ನಡೆದರು. ವಸುಮತಿ ಅಪೂರ್ವಳನ್ನು ಕೈ ಚಾಚಿ ಕರೆದರು.

'ಬಾರೇ ಇಲ್ಲಿ, ನನ್ನ ಹತ್ರ ಕೂತ್ಕೋ. ಹೇಗಿದೆ ನಿನ್ನ ಕಾಲೇಜು, ಓದು..? ಎಲ್ಲಾ ಸರಿಯಾಗಿದೆ ತಾನೇ?'

'ಇನ್ನು ಇವು ಓದಿದ ಹಾಗೇ ಉಂಟು ಬಿಡು' ಶಂಕರ ಗಡಿಗೆ ಗಾತ್ರ ಮುಖ ಮಾಡಿ ಹೇಳಿದಾಗ ವಸುಮತಿ ಪತಿಯೆಡೆಗೆ ಗದರುವಂತೆ ಕಣ್ಣು ಹಿರಿದು ಮಾಡಿ ನೋಡಿದಳು. 'ಆ ಸೂರ್ಯನ್ನ ಮನೇಲೇ ನಿಲ್ಲಿಸಿಕೊಂಡ್ತೆ.. ಅಪೂರ್ವನ್ನ ಅಲ್ಲಿ ಹೇಗೆ ಬಿಡೋದು?' ಶಂಕರ ನುಡಿದಾಗ ವಿಜಯಮ್ಮನ ಮುನಿಸಿನ ಕಾರಣ ಅಪೂರ್ವಳಿಗೆ ಅರಿವಾಗಿತ್ತು.

ಅಧ್ಯಾಯ 9

ಅಪೂರ್ವಳಿಗೆ ತನ್ನ ಚಿಕ್ಕಪ್ಪ ಮತ್ತು ಚಿಕ್ಕಮ್ಮನವರು ವಿಜಯಮ್ಮನ ಮನೆಯ ವೈಯುಕ್ತಿಕ ವಿಚಾರದಲ್ಲಿ ಹಸ್ತಕ್ಷೇಪ ವಹಿಸುವುದು ಇಷ್ಟವಾಗಲಿಲ್ಲ.

'ನಮ್ಮ ಅವ್ವ ಮನೆ ವಿಷಯದಲ್ಲಿ ಮಾತನಾಡುವ ಹಕ್ಕಿಲ್ಲ ಚಿಕ್ಕಪ್ಪ. ಅವ್ವ ಮಗನನ್ನು ಅವ್ವ ಮನೇಲಿಟ್ಟೋ ಬೇಕಾಗಿರೋದು ನ್ಯಾಯ ತಾನೇ? ಅಲ್ಲಿಂದ ಹೊರಗೆ ಬರಬೇಕಾದವಳು ನಾನು' ವಾಸ್ತವವನ್ನು ಅವರ ಮುಂದಿಟ್ಟಳು.

'ಆದ್ರೆ ಅಂಥ ಮಗನನ್ನು ಯಾಕೆ ಮನೇಲಿಟ್ಟೋಬೇಕು..?' ಶಂಕರ ಆಕ್ಷೇಪದ ದನಿಯಲ್ಲಿ ನುಡಿದ.